

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. I. 20.600/2012/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Tóth Judit ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perében a Miskolci Törvényszék 10.P.22.563/2011/15. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy a felperes által az alperes részére fizetendő perköltség összegét 12 520 (Tizenkettőezer-ötszázhusz) forintra leszállítja, egyebekben az ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 6 260 (Hatezer-kettőszázhatvan) forint összegű másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 20 000 (Húszezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes, megbízói képviseletében, a 2008. november 28. napján kelt levelével felszólította **Dr. "X....."** ügyvédet kártérítési felelősségének az elismerésére azzal a közléssel, hogy ügyfelei meghatalmazást adtak arra, hogy kárukat mindazokkal szemben érvényesítse, akik a káruk bekövetkeztében bizonyíthatóan részt vettek.

Dr. "X" ügyvéd 2008. december 4. napján a Magyar Ügyvédi Kamara részére panasz bejelentéssel élt a felperessel szemben azzal, hogy álláspontja szerint a felszólító levél tartalma „több mint etikai véttség.”

A Magyar Ügyvédi Kamara Elnöke a panaszti Ügyvédi Kamara Etikai Bizottságához továbbította, amely azt áttenni rendelte aMegyei Ügyvédi Kamara részére.

A Megyei Ügyvédi Kamara elnöke Eln.481/2008. számon a Fegyelmi Szabályzat 14. § (1) bekezdésére hivatkozással a fegyelmi eljárást megelőző előzetes vizsgálatot rendelt el. **Dr. C.K.** fegyelmi főmegbízott felhívta a felperest a panaszra tett részletes észrevételei 8 napon belüli előterjesztésére. A felperes észrevételében kifogásolta az eljárást, és rámutatott arra, hogy a sérelmezett felszólítással etikai vétséget nem követett el, a felszólítást ügyvédi meghatalmazások alapján küldte meg, annak szövege udvarias, tényfeltáró volt.

A.... Megyei Ügyvédi Kamara Etikai Bizottsága a 2009. április 2. napján kelt Eln.481/12/2008. számú állásfoglalásában azt állapította meg, hogy a felperes etikai vétséget követett el. Az állásfoglalás indokolása szerint a felperes megsértette az Etikai Kódex 15/3. pontjában foglalt azon kötelezettséget, miszerint az ügyvéd a kar tagjaival jó kollegiális kapcsolatot tartson fenn, és ennek körében a kölcsönös bizalmon alapuló udvariasság jellemezze a munkáját.

Dr. C.K. fegyelmi főmegbízott a 2009. április 22. napján kelt Eln.481/13/2008. számú összefoglaló jelentésében úgy foglalt állást, hogy a felperes a sérelmezett levélben nemcsak az Etikai Kódex 15/3. pontjában foglaltakat, hanem annak 13/1. és a 15/8. pontjait is megsértette, ugyanis az ügyvédnek kerülnie kell a másik ügyvédet sértő megjegyzéseket, a másik ügyvéd lejárátását, illetőleg az ügyvédi tevékenysége során köteles távol tartani magát a felek személyes ellenszenvéből fakadó vitáktól.

A..... Megyei Ügyvédi Kamara Elnöke 2009. április 22. napján a fegyelmi eljárást F.13/2009 szám alatt elrendelte, és erről a felperest levélben értesítette.

A felperes levelében közölte a..... Megyei Ügyvédi Kamara Elnökével, hogy a fegyelmi főmegbízottat nem tartja a korábbi esetek kapcsán elfogulatlanoknak, egyébként pedig az Etikai Kódex egyetlen pontját sem sértette meg.

Az alperes által kitűzött fegyelmi tárgyaláson a felperes elfogultsági kifogást jelentett be. A kifogás alapján a Magyar Ügyvédi Kamara az eljárás lefolytatására a Ügyvédi Kamarát jelölte ki.

A Ügyvédi Kamara a 2011. február 18. napján kelt P.16/2010. számú határozatával a felperessel szemben fegyelmi vétség miatt indított fegyelmi eljárást megszüntette, az eljárás alá vont felperes és meghatalmazott jogi képviselője ügyvédi díj és költség, illetve az eljárás alá vont felperes költség iránti igénye érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. A határozat indokolása szerint a felperes a hivatkozott etikai szabályok megsértésével összefüggésben vétkes kötelezettségszegést, szándékos fegyelmi vétséget nem követett el. Jogszabály nem zárja ki, ezért fegyelmi vétséget sem követhet el az ügyvéd, aki ügyvéd kollégáját ügyvédi minőségében kártérítés megfizetésére szólítja fel.

Az eljárás alá vont ügyvéd és meghatalmazott jogi képviselője ügyvédi díj és költségek iránti igényét azért utasította egyéb törvényes útra, mert sem az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény, sem a Magyar Ügyvédi Kamara Fegyelmi Eljárási Szabályzata nem tartalmaz arra vonatkozóan rendelkezést, hogy az eljárás megszüntetése esetén az eljárás

alá vont ügyvéd költség iránti igényét az eljárásban részt vett ügyvédi szervezetekkel szemben érvényesíthetné.

A határozatnak a költségek iránti igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasító rendelkezésével szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő. A Magyar Ügyvédi Kamara Fegyelmi Fellebbviteli Tanácsa a 2011. június 6. napján kelt Üft/5048/2011. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, és kötelezte a felperest 15 000 Ft másodfokú eljárási költség megfizetésére. A határozat indokolása szerint nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amelynek alapján az eljárás alá vont ügyvéd az eljárás megszüntetése esetén költségeinek megtérítését igényelhetné, ezért helyes az elsőfokú fegyelmi tanács döntése, amelyben mellőzte a rendelkezést az eljárás alá vont ügyvéd költség igényéről. A határozat rendelkezése nem akadályozza az eljárás alá vont felperest abban, hogy ez irányú igényét egyéb jogi úton érvényesítse.

A felperesnek a jogerős fegyelmi határozat bírósági felülvizsgálata és annak megváltoztatása és 45 000 Ft költsége megtérítése iránt a Magyar Ügyvédi Kamara ellen előterjesztett keresetét a Fővárosi Törvényszék a 20.K.33.438/2011. szám alatt folyamatban volt perben elutasította.

A felperes keresetében kérte kötelezni az alperest a fegyelmi eljárásban felmerült összesen 250 377 Ft költsége, mint vagyoni kár, a kár tőkeösszege után 2011. február 15. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az alperes magatartása felróható volt, választott tisztségviselői súlyosan gondatlanul, a rájuk vonatkozó szakmai szabályok megsértésével jártak el, a felperes ártatlansága fel sem merült bennük. Az okozati összefüggés is bizonyított, hiszen az alperes és választott tisztségviselői kötelezettségszegésének eredménye a károkozás.

Az alperes a kereset elutasítását kérte azzal, hogy önmagában az a tény, hogy egy fegyelmi eljárás megindult, majd később megszüntetésre került, az alperes kártérítési felelősségét nem alapozza meg. Az eljárást a jogszabályok keretei között folytatták le, a fegyelmi főmegbízott hatáskörét nem lépte túl, a fegyelmi eljárást lefolytató testület a döntését mérlegelés alapján hozta meg, a következetes bírói gyakorlat szerint pedig a bizonyíték bizonyító erejének eltérő mérlegelése nem károkozó magatartás. Önmagában az, hogy egy közigazgatási határozat az ügyfél számára kedvezőtlen, és utóbb tévesnek bizonyul, nem vezethet a hatóság kártérítési felelősségének a megállapításához.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest az alperes részére 50 000 Ft perköltség, s az államnak 15 000 Ft le nem rótt eljárási illeték megfizetésére. Az ítélet indokolása szerint nem jogellenes, így nem alapoz meg kártérítési felelősséget az alperesnek az az eljárása, hogy a megindított fegyelmi eljárást utóbb megszüntették. Az alperesnek mérlegelési jogköre volt az Ügyvédi Törvény és a Magyar Ügyvédi Kamara Fegyelmi Eljárási Szabályzata szerint. A mérlegelési jogkörben hozott döntés nem képezheti kártérítés alapját. Ezen túlmenően, ha csak nincs kirívóan súlyos jogsértés, akkor a kártérítés iránti kereset alaptalan. Az alperes eljárásával okozati összefüggésben a felperesnek nem merült fel sem vagyoni, sem nem vagyoni kára és

semmiféle vagyoni előnytől nem esett el. Tekintettel arra, hogy a kártérítési felelősség megállapítása körében a felelősség akár egyetlen elemének hiánya is kizárja a jogalap bizonyítottságát, az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a jogalap hiányában utasította el. A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján 50 000 Ft ügyvédi munkadíj mint perköltség és a le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

Az első fokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte annak megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást. Előadta, hogy téves és iratellenes az elsőfokú ítélet indokolása abban a vonatkozásban, miszerint a Ügyvédi Kamara mérlegelés eredményeként hozott volna fegyelmi eljárást megszüntető határozatot. A jogvitákat eldöntő fórumok, ha mérlegelnek is, akkor erre kifejezetten utalnak, felsorolva a súlyosbító és enyhítő körülményeket. A Ügyvédi Kamara határozatában mérlegelés és a körülmények felsorolása nem található. Kifogásolta az ítélet indokolásának azon megállapítását, hogy **Dr. "X"** ügyvéd a fegyelmi tárgyaláson idézés ellenére nem jelent meg, ezzel szemben az idézés tértivevénye „nem vette át” jelzéssel érkezett vissza, tehát nem volt tudomása a levél tartalmáról, ezért a fegyelmi testülettel szemben elfogadhatatlanul járt el. A sérelmezett levéllel kapcsolatban előadta, hogy ingyenesen vállalta el 35 károsult igényének érvényesítését, a károkozók között felmerült **Dr. "X"** ügyvéd személye, aki ilyen minőségben közreműködött a kárt okozó határozatok meghozatalánál. Jelentősége ennek van, nem pedig a kellően és időben körbe nem járt fegyelmi eljárás megindításának a választott tisztségviselők részéről, akik tevékenységéért, kárt okozó magatartásukért az alperes felelős. Kezdetől fogva tagadta a fegyelmi vétség elkövetését, a Ügyvédi Kamara határozata igazolta az alperes jogellenes magatartását. Tény, hogy az alperes etikai bizottságának volt hatásköre a fegyelmi eljárás megindításának elrendelésére, ezt azonban a tények ismeretében visszaélésszerűen tette, az alperesi jogsértés kirívóan súlyos és megbocsáthatatlan volt, ennek bírói tagadása egységes joggyakorlat hiányára utalásával értelmezhetetlen. Kifogásolta továbbá az ítélet indokolásának egyes ténybeli megállapításait, az elsőfokú ítélet kézbesítésének a késedelmét, amely felveti az első fokon eljáró bíró elfogultságát is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Rámutatott arra, hogy az ügyvédi kamaráknál a fegyelmi jogkör gyakorlója amikor az előzetes vizsgálatot elrendeli, akkor még nem az ügy érdemében dönt, csak azt vizsgálja, hogy a fegyelmi eljárást el kell-e rendelni, ha elrendeli, azt azért teszi, mert a rendelkezésre álló adatok alapján fegyelmi tárgyalást kell lefolytatni. Az előzetes vizsgálat nem elégséges ahhoz, hogy a fegyelmi jogkör gyakorlója az ügy végkimenetelét előre lássa, a tényállás csak a fegyelmi tárgyaláson tisztázódhat. Mindezek alapján az alperest nem terheli kártérítési felelősség.

Az ítélet tábla a fellebbezést a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú ítélet írásba foglalására és kézbesítésére ugyan a Pp. 219. §-ának (2) bekezdésében meghatározott határidőn túl került sor, ez azonban nem minősül az eljárási szabályok olyan lényeges megsértésének, amely a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, és a Pp. 13. §-a (1) bekezdésének e)

pontjában írt feltétel hiányában az eljáró bíró elfogultságának utólagos megállapítására sem ad alapot.

Az elsőfokú bíróság a perben a szükséges és elégséges körben lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. §-a (1) bekezdésében írtaknak megfelelően helyesen, okszerűen és összességükben értékelve helytálló tényállást állapított meg, amiből levont jogi következtetései érdemben helyesek, jogi álláspontjának az indokolását azonban az ítélet tábla részben pontosítja.

Az első fokú ítélet indokolásának az a része, amely szerint **Dr. "X"** ügyvéd a Ügyvédi Kamara 2011. február 15. napján tartott fegyelmi tárgyalásán idézés ellenére nem jelent meg, nem iratellenes. A fegyelmi ügy tárgyalásának jegyzőkönyve szerint ugyanis az idézés tértivevénye „nem kereste” megjelöléssel érkezett vissza, tehát az idézése valóban megtörtént, és az idézés ellenére a fegyelmi tárgyaláson valóban nem jelent meg. A per elbírálása szempontjából azonban az idézés szabályszerűségének, a meg nem jelenés okának semmilyen jelentősége nincs, mivel az alperes korábban sérelmezett, kártérítési felelősséget a felperes részéről felvető magatartásával összefüggése nincs.

Helytállóan alkalmazta az elsőfokú bíróság a fegyelmi ügyben eljáró testület felelősségére a Ptk. 349.§-ának (1) bekezdése szerint az államigazgatási (közigazgatási) jogkörben okozott károkért való felelősség szabályait. A 2004. évi CXL. törvény 12. §-a (2) bekezdése b) pontjának kifejezett rendelkezése szerint a fegyelmi eljárás nem minősül közigazgatási hatósági eljárásnak, ennek az az oka, hogy a köztestületek a saját fegyelmi, etikai szabályaik szerint járnak el, ugyanakkor az állam által biztosított közhatalom folytán a bírói gyakorlat a fegyelmi jogkörben okozott károkra ugyanazokat a szabályokat alkalmazza, mint a közigazgatási hatósági eljárás esetében (BH 2009.128, BH 1998.405).

Az ítélet tábla osztotta a felperes álláspontját abban, hogy a fegyelmi eljárás megszüntetése esetében az eljárás alá vont személy a felmerült költségeit nem saját maga tartozik viselni. A Magyar Ügyvédi Kamara a perbeli fegyelmi eljárás lefolytatásakor hatályos 3/1998 (VI.27.) Fegyelmi Eljárási Szabályzata 33. §-a (2) bekezdésének f) pontja szerint a fegyelmi felelősség megállapítása hiányában az eljárási költségeket a Kamara viseli, míg a 45.§-ának (2) bekezdése értelmében ha a másodfokú fegyelmi tanács megszüntető határozatot hoz, az eljárással felmerült költségeket az a kamara viseli, amelyik az eljárást lefolytatta. Ebből következően a felperesnek a fegyelmi eljárással kapcsolatban felmerült indokolt költségeinek a viselésére az eljárást lefolytató Ügyvédi Kamara köteles.

A keresetet azonban a felperes nem a fegyelmi eljárást lefolytató ügyvédi kamarával szemben terjesztette elő, a perben nem azt kellett vizsgálni, hogy a..... Ügyvédi Kamara helytállóan utasította-e egyéb törvényes útra a felperesnek a fegyelmi eljárásban felmerült költsége iránti igénye érvényesítését, hanem a kereset tárgya az volt, hogy megállapítható-e az alperes kártérítési felelőssége a fegyelmi eljárás kezdeményezéséért.

Téves az a felperesi hivatkozás, amely szerint a..... Ügyvédi Kamara nem mérlegelési jogkörben szüntette meg a fegyelmi eljárást azért, mert a határozat indokolása erre nem

utalt, és nem tartalmazta a súlyosbító és enyhítő körülményeket. Ezzel szemben a mérlegelési jogkör a jogalkalmazónak az adott tényállás melletti döntési szabadságát jelenti, amikor ugyanazon törvényi tényállás mellett - az adott körülmények értékelésével - több jogszerű döntés is hozható. A jogszabály (etikai norma) diszkrecionális jogkört biztosíthat a jogalkalmazó részére úgy, hogy kifejezett rendelkezésével a szabad belátására bízhatja a döntést, és csupán iránymutatást ír elő azon körülményekre vonatkozóan, amelyeket a döntés meghozatala során figyelembe kell venni. A mérlegelési jogkör jellemző esete az is, amikor a jogviszonyra irányadó norma generálklauzula jelleggel határozza meg a rendelkezést, tehát úgy, hogy lehetővé teszi az adott tényállás sajátosságait figyelembe vevő értelmezést. Így a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a polgári jogvitákban eljáró bíróságoknak általában mérlegelési jogkörük van a bizonyítékok értékelésében, mivel a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítják meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékelik, és meggyőződésük szerint bírálják el. Ezzel szemben nincs mérlegelési jogköre a jogalkalmazónak, amikor a jogszabályi előírás meghatározott feltételek teljesítése esetén kötelező döntést ír elő, így a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése szerint költségmentességben kell részesíteni - jövedelmi és vagyoni helyzetének vizsgálata nélkül - azt a felet, aki aktív korúak ellátására jogosult, mivel a feltételek igazolása esetén jogszerűen csak engedélyező döntést hozhat.

A Magyar Ügyvédi Kamara 8/1999 (III.22.) MÜK Szabályzata az ügyvédi hivatás etikai szabályairól és elvárásairól vizsgált rendelkezései a fegyelmi ügyben eljáró testület mérlegelési jogkörét biztosítják. A 13/1. pont ugyanis úgy rendelkezik, hogy az ügyvédnek kerülnie kell a másik ügyvédet sértő megjegyzéseket, a másik ügyvéd lejáratását. A 15/3. pont előírása szerint az ügyvédek egymással szemben fokozott igényességgel teljesítsék kötelezettségeiket, az ügyvéd a kar tagjaival jó kollegiális kapcsolatot tartson fenn, s ennek körében a kölcsönös bizalmon alapuló udvariasság jellemezze munkáját. A 15/8. pont pedig azt tartalmazza, hogy az ügyvéd tevékenysége során tartsa távol magát a felek személyes ellenszenvéből fakadó vitáktól, és ösztönözze ügyfelét is hasonló magatartásra. A normaszövegek - az etikai szabályokra jellemző módon - nem egyediesítik, konkrét kijelentésekre, tevékenységekre kiterjedően a tilalmazott magatartásokat, hanem általánosságban, generálklauzula jelleggel határozzák meg azokat az elvárásokat, követelményeket, amelyeknek az adott tényállás melletti értékelése az elbíráló testület mérlegelési jogkörébe tartozik.

A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az elsőfokú bíróság az alperesi magatartás jogellenességének a hiányára, a felperes vagyoni és nem vagyoni kárai bekövetkezésének a hiányára hivatkozva utasította el a keresetet.

Az ítéletábra ezzel a jogi indokolással nem értett egyet.

Arra ugyan helytállóan hivatkozott a felperes, hogy a fegyelmi eljárás lefolytatásával felmerült költségei megfizetésével a vagyonának a csökkenése, tehát kára bekövetkezett, s hogy a kár bekövetkezése és a fegyelmi eljárás elrendelése között okozati összefüggés áll fenn, mint ahogy arra is helytállóan hivatkozott, hogy a jogszerű károkozás törvényi esetein kívül minden károkozás jogellenes. A felperes a fegyelmi eljárásban kimerítette a rendes jogorvoslat lehetőségét is, hiszen a költség iránti igényt egyéb törvényes útra utasító rendelkezéssel szemben fellebbezést terjesztett elő.

A perbeli esetben azonban a felelősség alól az alperes sikerrel ki tudta magát menteni, mivel a rendelkezésre álló adatok szerint úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A következőket bírói gyakorlat a közigazgatási és azzal azonos elbírálás alá eső hatósági, fegyelmi eljárásokban eljáró testület polgári jogi felelősségének az elbírálása során az elvárhatóság zsinórmértékét az eljárások rendeltetéséhez igazítja. Az az értelmezés, amely mindazon esetekben megállapítaná az eljárást kezdeményező vagy az eljárás folytatását engedélyező személy, szerv felelősségét, amikor az eljárás végül megszüntetésre került, az eljárás alá vont személy felelősségének a megállapítása nélkül ért véget, lényegében az eljárások lefolytatását tenné értelmetlenné.

A perben eljáró bíróságoknak nem a.... Ügyvédi Kamara felelősségét kellett vizsgálni, tehát nem önmagában azért alaptalan a kereset, mert a mérlegelési jogkörében hozott döntés kártérítés alapja nem lehet.

Az alperes felelősségének a megállapítása szempontjából azonban már van annak jelentősége, hogy olyan etikai vétségekre hivatkozva kezdeményezte a fegyelmi eljárást, amely vétségek vonatkozásában az adott tényállás értelmezése a fegyelmi testület mérlegelési jogkörébe tartozott.

Valamely eljárás kezdeményezése nem eredményezi automatikusan a kártérítési felelősség megállapítását - többlet tényállás hiányában - akkor sem, ha utóbb nem az eredetileg célzott eredménnyel zárul.

A közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség körében az elvárhatóság két követelményhez igazodik: egyrészt biztosítani kell, hogy az eljáró hatóság a jogszabályoknak megfelelően, az ügyfél érdekeire figyelemmel végezze a munkáját, másrészt biztosítani kell az eljárás céljának érvényesülését is. Ez a kettősség úgy oldható fel, hogy a jogalkalmazási, értelmezési kérdésben elfoglalt, utóbb tévesnek bizonyult álláspont csak nyilvánvaló, kirívó tévedés esetében alapozhatja meg a kártérítési felelősséget (EBH 2002.750, EBH 2001.526, BH 1996.311, BDT 2008.1817).

Az alperes az 1998. évi XI. törvény 46-47. §-ában megszabott eljárási rend szerint kezdeményezte egy másik ügyvédet a kártérítési felelőssége elismerésére felszólító levél alapján az alperessel szemben olyan etikai vétségre hivatkozva a fegyelmi eljárást, amelyre vonatkozó normaszöveg, az elvárt magatartás általános jelleggel megfogalmazása miatt, elvileg az elbíráló több értelmezését tette lehetővé, tehát nem volt nyilvánvaló és kirívóan

súlyos értelmezési hiba annak a felvetése, hogy a sérelmezett magatartással etikai vétség valósulhatott meg. Az alperes a fegyelmi eljárás kezdeményezése során az adott helyzetben elvárható módon járt el, a kártérítési felelősség egyik feltétele, a felróhatóság hiányzik, ebből következően az alperes a kár megtérítésére nem kötelezhető.

Az elsőfokú bíróság a kártérítési felelősség feltételeinek a hiányában helytállóan utasította el a keresetet, a megállapított perköltség összege azonban eltúlzott volt. Az alperesi képviselő három, rövid időtartamú tárgyaláson volt jelen, az ellenkérelem előterjesztésén kívül a jogi képviselői munka nem volt jelentős mértékű, az ügy bonyolultsága sem volt az átlagosnál különösen nagyobb súlyú, ezért nem volt indokolt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint meghatározott mértéktől eltérés, az ítéletábra ezért a perköltség összegét a jogszabályi irányadó mértékre leszállította.

A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a perköltség összege tekintetében megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A fellebbezés a per főtárgya részében eredménytelen volt, ezért a felperes Pp. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében köteles a jogi képviselővel eljáró alperes javára perköltséget fizetni, melynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységre tekintettel határozta meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A per tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta /az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének g) pontja/ miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megtérítésére a pereszes felperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése értelmében alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles.

A perköltség fizetésére vonatkozó határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul.

D e b r e c e n, 2013. február 7. napján

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő